

Kommission har deltaget i en Udtalelse om Nødvendigheden af at gaa til saadanne Foranstaltninger, idet han kun fraraadede at gøre det saa omfattende, som det var anbefalet, men væsentlig rette det mod Luksusvarer og navnlig ikke lade Landbrugets Produktionsmidler gaa ind under Valutaordningen, noget, vi fra vor Side senere gjorde Tilbud om.

Men det, som det ærede Medlem navnlig gaar ud paa, er at ville fremstille det, som om denne Valutaregulering, hvis den var gennemført, havde kunnet redde Landmandsbanken og bragt Landet til Gengæld svære Ulykker. Lige det modsatte er Tilfældet. Den Valutaattestregulering, der den Gang blev foreslaet, kunde aldeles ikke have hindret et Verdensprisfald, naar det kom. Hvad den kunde have hindret, var derimod, at vi bragte vore Penge saa langt ned i Forhold til Dollaren, som det skete, saaledes at den sidste, kostbareste Prisstigning her i Landet var blevet hindret, og saaledes at Prisfaldet ude i Verden var kommet til fuld Gyldighed, naar det endelig indfandt sig, fordi vore Penge havde kunnet være nærmere ved Pari, end de var den Gang, da Prisfaldet indtraf. Bankkommissionen gør udtrykkelig opmærksom derpaa, idet den siger, at Verdenskrisen tilsløredes i Danmark paa Grund af Faldet i vore Penge. Og endelig kunde Krisen — hvis man havde grebet til dette Middel —, naar den indtraadte, have fundet et Land, der ikke havde sat sin Kapital over Styr paa Spekulation og Luksus. Landmandsbankens Forhold var med Hensyn til Muligheden for at redde den efter det, vi nu ved, aldeles ikke derved blevet ændret. Derimod var noget andet sket, det sidste Afsnit af Landmandsbankens Finansiering af Spekulationskøb o. s. v. var blevet hindret; og derved var der ogsaa blevet sparet Penge for Landet.

Den næst siger den ærede Taler, at et andet Forhold viser Afhængigheden af Bankerne og Højfinansens, nemlig Banklovens Skæbne i dette Ting, og han peger navnlig paa, at en Bestemmelse, som Folketinget fik ind i 1914, ikke blev gennemført her i Rigsdagen, nemlig Bestemmelsen om Bankdirektørens Sæde i Bestyrelser. Herom blev der stillet et Ændringsforslag i Folketinget af alle Udvalgets Medlemmer med Undtagelse af 3. Disse 3 Medlemmer var en Konservativ, en Radikal, nemlig daværende Folketingsmand Eduard Larsen, og et Medlem af Venstre, nemlig nuværende Landstingsmand Birch, den Gang Folketingsmand for Nyborg. Disse 3 Medlemmer fraraadede denne Ordning, som imidlertid

blev vedtaget med de Radikales, Socialdemokraternes og Venstres Stemmer i Tinget, og derefter var dens Historie videre saaledes, som det ærede Medlem har skildret. Om dette Forhold førtes der en ganske rolig Forhandling, det var et ganske sagligt Spørgsmaal, som blev behandlet.

Det ærede Medlem bygger nu paa de Erfaringer, som man senere har haft med Hensyn til dette Forhold, og som havde gjort det ønskeligt — det erkender jeg —, at denne Bestemmelse var blevet vedtaget den Gang. Men naar det ærede Medlem mener, at dette vidner om Afhængighed af Finansens og Storbankerne, saa maa han jo sige derom, at saa har det Standpunkt, hans Partifælle, daværende Folketingsmand Birch, indtog, udvist det samme. Thi hvorfor skulde ellers Hr. Birch staa sammen med en enkelt Radikal i sin Modstand? Og Konsul, nuværende Landstingsmand Birch er den, som man i Landstinget har sat til nu at udtrykke Venstres Anskuelse med Hensyn til Bankloven. Og jeg maa sige, at efter min Opfattelse viser Konsul, nuværende Landstingsmand Birchs Stilling til hele Aktieselskabsspørgsmaalet en meget større Forstaaelse og langt mindre Afhængighed af Højfinansens og Storbankernes Synspunkter end det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaards. Thi det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard staar virkelig op her i Tinget og fører det Forsvar for Direktørers Spil i egne Aktier: „saa længe det ikke er strafbart“ — et Forsvar, som jeg ikke tror, nogen anden vilde føre her i denne Forsamling. Landstingsmand Birch har lige tværtimod betegnet dette som fuldkommen forkasteligt. Den højtærede Udenrigsminister sidder i saa Henseende paa den ærede Landstingsmands Forkastelse af hans Holdning, men til Gengæld har han jo saa faaet det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaards Godkendelse.

Men hele den ærede Talers Udvikling viser altsaa, at dette Spørgsmaal, hvilket i øvrigt ogsaa den højtærede Formand, som senere var Ordfører i denne Sag, vil kunne godtgøre, spillede en ganske underordnet Rolle. Det var næsten ikke Genstand for Drøftelse, det var et Spørgsmaal af fuldkommen Ubetydelighed for Tinget i Modsetning til, om man overhovedet skulde kunne faa en Banklov; og da der var forskellige saglige Synspunkter paa dette Punkt, gled dette altsaa ud: Men at forsøge at paatrykke de Radikale en Afhængighed af Højfinansens paa Grund af dette Spørgsmaal, hvor det ærede Medlems egen Partiordfører havde samme saglige Anskuelse